

Indtægter, men ogsaa Dygtigheden, hvilket man ikke kan ved Hartforskriften alene, som kun rammer Jorden, hvad enten der faa er Formue eller Gjæld. Jeg tror derfor, at, hvis de Herrer virkelig nære et faa alvorligt Ønske om at faa denne Sag gennemført, som jeg maa antage de gjøre, vil det være i deres egen Interesse at give Slip paa Formue- og Leilighedsstatten og gaa over til den rene Indkomstskat. Naar man kommer dertil, at enhver Kommune i og for sig er istand til direkte at beskatte den Mand, som har Eiendomme i den paagjældende Kommune, vil jeg for min Del ikke modsætte mig en saadan Lov; men jeg vil meget bestemt modsætte mig, at det skal foreskrives ved Lov, at en Kommune skal være Statteopkræver maasse for mange andre Kommuner. Det er en Ulempe, som jeg paa ingen Maade vil give min Stemme til. Blandt alle de mange Bidsomheder, der forekomme mig at være i denne Lov, og de Vansteligheder, som den vil medføre, er der ogsaa en, som endda forekommer mig at være overflødig. Det er Bestemmelsen i § 14, der fastsætter et Aar for Skatteoprævningen, et andet for Skatteansættelsen. Jeg kan ikke se rettere, end at man, hvis disse Bestemmelser fastholdes, kommer til at beregne Skatten efter to Aars Skatteansættelse. Naar man nemlig regner Ansættelsen efter Kalenderaaret og Oprævningen efter Aaret 1ste April—31te Marts, maa man, forsaavidt Skatteansættelsen ikke er den samme det ene Aar som det andet, komme til at regne med to Aars Skatteansættelse for at faa ud, hvad den enkelte Mand skal svare. Jeg vil blot tillade mig at nævne dette som Noget, der synes at bidrage til at gjøre overflødige Vansteligheder.

Jagerslev: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bojsen) mente, at man mod ham havde anført, at de bestaaende Forhold jo vare gode, og at vi derfor ikke behøvede at røre ved dem. I den Henseende tror jeg dog, at det ærede Medlem har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse. Jeg tror, det fra alle Sider, ogsaa fra den ærede Ministers Side, er erkjendt, at der er forskjellige Brøst i de nuværende kommunale Beskatningsforhold, som det er onskeligt at faae afhjulpne; men deraf følger dog ikke, at man strax skal gaa ind paa og være enig med ethvert Forslag, der fremsættes til Afhjælpning af disse uheldige Forhold. Jeg skal nævne, hvad jeg anser for at være uheldigt i disse Forhold. Der er for det Første — og deri er jeg enig med det ærede Medlem — den Maade, hvorpaa man ifølge Højesteretsdom er nødt til at anvende og fortolke Bestemmelserne om de 4 Maaneders Ophold. Det er i sig meget uheldigt og kan føre til meget besynderlige Konsekvenser, uden at man behøver at opstille meget kunstige Tilfælde. Det kan saaledes være, at en Mand kan blive aldeles fri for at betale personel Skat, naar han stifter

Ophold tilstrækkelig tid, og der kan paavises dem, der have flere Domiciler; de slippe da aldeles derfor. Dernæst lide vi paa Landet overmaade meget af, at der findes Bedrifter, som aldeles ikke kunne rammes af den personelle Beskatning, uden at der er en mellemkommunal Beskatning, og det er derfor jeg tror, at man havde staaet sig vel ved at Hensyn til saadanne Bedrifter ikke at opheve Næringsstatten, ligesom jeg ikke anser det for absolut heldigt, at man ved Loven af 11te Februar 1863 har ophævet Næringsstatten for Byerne. Jeg kan ikke, som det ærede Medlem for Borgmesters 1ste Valgtreds (Sag), sige, at man var nødt til at gjøre det. Jeg tror, at man har Grund til at fortryde, at man gjorde det; jeg tror ikke, at de nuværende Forhold vilde have stillet sig saa uheldigt, som de nu paa mange Steder gjøre, navnlig i Byerne, men tilbølgelig ogsaa paa Landet hvis man havde en rimelig Maade at beskattede dem paa, som havde en Bedrift uden at ramme dem personlig. Der er jo forskjellige andre Ulemper, man lider under, f. Ex. den meget betydelige Ulempe, som nu voxer frem tilbølgelig i Kjøbenhavn og endnu mere i Byerne, nemlig den, at Folk, der have Opholdssted i en saadan By, tage midlertidigt Ophold i en anden By en Del af Aaret og derved undbrage sig fra at betale Skat paa Opholdsstedet, medens de blive satte i Skat paa det midlertidige Opholdssted, hvorved der fremkommer en Forskjel i Skatten, som dækker hans Husleie. Jeg skal nævne det Exempel, at en Mand, der betaler 1,000 Kr. i Skat i en By, flytter ud i en Landkommune, og der maasse kun betaler 200 Kr. De 300 Kr. som han saaledes avancerer, bruger han da til at afholde sin Husleie for paa Landet. Det er meget uheldigt, at det sker, naar det er en Mand, der fører en meget stor Bedrift og derfor tør jeg paastaa, at, hvis man med Hensyn til saadanne Bedrifter havde veltillid til en Næringsstat af nogen Betydning, havde han hjulpet Byerne noget bedre end ved at affaae den. Forresten er jeg enig med de ærede Medlemmer, som have udtalt sig for, at Lovforslagets Regler ere meget komplicerede og vanskelige. Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører og hans Kolleger have været særdeles heldige, naar de have villet anvende Formues- og Leilighedsprincipet ved Siden af, at de ville have Indtægten opført for visse Personer. Følgen deraf vil blive, at for disse Personer bliver det en Indtægtsbeskatning, maasse med lidt Tillæg paa Grund af Leiligheden, idet de forskellige Kommuner, der ere interesserede i Skatteansættelsen, ville søge at faae Ansættelsen sat tilveirs. Jeg tror derfor ogsaa, at Forholdet let kan blive noget farligt for dem, der komme ind under den Bestemmelse i Lovforslaget. Den ærede Ordfører var misforstøjet med de Exempler, den høitærede Minister anførte, og sagde, at det var meget lidet tænkelige Tilfælde.